

[Alfred Jensen.]

at der ikke er stillet de fornødne midler til rådighed. Her er der altså givet en undskyldning for, at man ikke stiller flere midler til rådighed; og ansvaret for, at det ikke kan ske, har altså boligministeriet, som nægter at give materialebevilling. Det er ikke noget stort beløb, det her drejer sig om, men når vi holder det sammen med de andre materialebevillinger, der nægtes, kan man se, at det må influere på beskæftigelses-situationen.

Her i København ønskede man at opføre en ny skole i Stevnsgade. Det kostede ikke staten noget, men Københavns kommune kunne ikke få materialebevilling. Men er det da rimeligt at afslå en sådan materialebevilling i en periode, da man taler om, at beskæftigelsen skal fremmes, at undervisningsforholdene skal forbedres, og hvor der er materialer nok? Jeg vil gøre opmærksom på, at medens det foregår, står en af vore cementfabrikker, Andels cementfabrikken, foran sin lukning. Er det det, der forstås ved bestræbelser for fuld beskæftigelse? Kan det være rimeligt at se sådan på det, at bygning af skoler, produktion af cement ikke er produktive foranstaltninger, ikke er noget, der hjælper produktionen i vort land frem? Det kan det næppe være. Skulle det være dårligere at bruge midlerne og materialerne til skolebyggeri end til kaserner og depoter? Jeg tror, man må være opmærksom på, at der skal tages anderledes fat på at sikre beskæftigelsen. Det offentlige kunne jo gøre betydelig mere for at sikre beskæftigelsen.

Jeg ser, at statsbanerne regner med at nedbringe sit personaletal med 300 om året. Nu er der vel ingen, som vil forlange, der skal opretholdes stillinger, som er overflødige; det vil vort parti i hvert fald ikke forlange. Men da nedgangen i det nødvendige personaletal vel også er en følge af den pågående rationalisering, så rejser sig jo alligevel spørgsmålet, om ikke staten og det offentlige skulle være noget mere lydhør over for kravet om en arbejdstidsnedsæt-

telse. Jeg er opmærksom på, at nedsættelsen med de 300 mand svarer til den årlige afgang, men samtidig ved jeg også, at der alligevel afskediges folk, som må gå ud i arbejdsløsheden.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige et par ord om signalværkstedet i Århus. Som et led i moderniseringen skal dette værksted nedlægges, og de reparationsarbejder, der fremtidig skal udføres, skal foretages i København. Der er afsat 4,2 mill. kr. til opførelse af værksted og lager for signal-tjenesten; deraf skal den ene million bruges i det kommende finansår, hvorimod man regner med kun at bruge 200 000 kr. i år. Det synes noget upraktisk at placere et sådant værksted her i betragtning af, at to tredjedele af jernbanenettet ligger vest for Store-Bælt. Det synes også meningsløst i betragtning af de mange pæne ord om, at beskæftigelsen og erhvervslivet i Jylland skal sikres. Så vidt jeg er orienteret, har statsbanernes distrikt i Århus været modstander af, at signalværkstedet blev taget fra dette distrikt og lagt direkte ind under generaldirektoratet; man har vel i Århus haft en følelse af, hvad der skulle ske, og været modstander af, at der blev slæbt mere til København, end alt er sket. Det forekommer mig, at hensynet til provinsen og til landets samlede interesse byder, at hvad der er placeret i provinsen, får lov til at blive der. Tilbuddet om at overflytte nogle af de ældste arbejdere til København er ikke nogen tilfredsstillende løsning. De bliver revet ud af det leje, hvor de har indrettet deres tilværelse efter deres økonomiske forhold, og der påføres dem omkostninger, som ikke kan dækkes.

Dernæst vil jeg gerne sige, at en forøgelse af boligbyggeriet kunne være i stand til at fremme beskæftigelsen. Jeg har mærket mig i den højtærede statsministers åbningstale, at byggeriet skal forøges, og enhver forstår jo, at hvis man skal klare de problemer, der er på dette område, må der bygges noget mere. Vi har ikke alene problemet med de mennesker, der mangler boliger nu, vi har